

HUSZONÖT ÉV

Országunk történelmi sorsfordulót ünnepel. A Köztársaság kikiáltásának 25. évfordulóját.

Ami negyed évszázaddal ezelőtt történt, az valóban sorsforduló volt, mert a köztársaság államformája adta meg azt a keretet, amelyben tartalomként az új, szocialista társadalmi rend építése megkezdődhetett. Évszázados igazságtalanságok felszámolása után kezdetét vehette a szocializmus alapjainak lerakása és hazánk állampolgárai számára új élet felépítése. A királyság megdöntése és a köztársaság kikiáltása tehát betetőzte azokat a hősieles harcokat, melyeket a nép legjobb fiai azért vívtak a történelem folyamán, hogy — amint Bălcescu mondotta — hazánk „erőssé, szabaddá, sorsának urává” váljék.

1947. december 30. óta hazánk történelmi könyvébe korszakokat lezáró és új szocialista rendszert megnyitó vívmányokat tudunk beírni, mind társadalmi és gazdasági, mind politikai és kulturális téren. Nem csoda tehát, ha Köztársaságunk fennállásának 25. évfordulóján szívünk tele van az új élet örömeivel, az elért eredményekért érzett büszkeséggel és drága hazánk napfényes jövőjébe vetett bizalommal.

Ez a negyedszázad az Egyház számára is történelmi fejlődést hozott. A szocializmussal való együttfejlődés során rányílt szemünk az emberiség nagy kérdéseire. Ennek folytán egyházunk egyik feladata, hogy híveit ráeszméltesse népünk és az emberiség nagy problémáira, és megláttassa hitükből fakadó feladatainkat.

Éppen ezért valljuk, hogy hazánk fejlődése és felvirágzása tekintetében az az állapot, melyben mint állampolgár, családtag, egyházi alkalmazott és munkatárs élünk, keresztény életünk és szeretetünk gyakorlásának kiváltképpen lehetősége és területe.

Az állampolgárok — és ezek közé tartoznak az Egyház hívei is — legjobbainak tudása, erőfeszítése és céltudatos munkája révén már nem az alapozásnál és a falak felhúzásánál tart az ország, hanem a szocialista köztársaságban mindnyájunk otthonának berendezése folyik. Sok minden már a helyére került, megszépült a román néppel együttélő nemzetiségek élete. De még sok tennivaló van, és e tennivalók megkívánják mindnyájunk újabb és újabb erőfeszítéseit.

Mindenekelőtt naponkénti feladatunk kérni Istent, hogy adja meg nekünk azt az erőt és a szolgálatnak azt a készségét, amivel fenntartás nélkül és az ellenszolgáltatás igénye nélkül tudjuk szolgálni szocialista társadalmunk célkitűzéseit.

Másodszor arra kell tanítanunk egymást, hogy hűséggel és lelkiismeretesen végezzük a mindennapi feladatainkat, amelyeknek elvégzésére társadalmunk keretében alkalmazást nyertünk. Tudnunk kell, hogy a hazaszeretet, többek között, nemcsak érzelmi állásfoglalás, hanem naponkénti hűséges munka!

Szeressük hazánkat, Románia Szocialista Köztársaságot, legyünk „a reménység fáklyavivői” fáradhatatlan, cselekvő magatartásban és hűséges szolgálatban egymásért, társadalmunkért, hazánkért és az egész emberiségért.

TANULMÁNYOK

AZ EMBER ÉS A VILÁG SZOLGÁLATÁBAN

Az IARF kongresszusa, Heidelberg, 1972. augusztus 18—25.

Az unitárius egyházak és szabadelvű vallásos szervezetek világszövetsége — IARF¹ — 1972. augusztus 18—25. napjain Heidelbergben (NSZK) tartotta 21. kongresszusát. A hivatalos képviselők és megfigyelők száma 21 országból megközelítette az 500-at. A kongresszus fő témája ez volt: „Az ember, szabadsága és jövője — The Man, his Freedom and his Future”. A témát az IARF négy állandó tanulmányi bizottsága dolgozta fel és terjesztette tanulmányok formájában a kongresszus elé ilyen címek alatt²:

1. Keresztény ember a ma világában — The Christian in the World of today.
2. Vallásos közeledés a modern világhoz — The Religious Approach to the modern World.
3. Világvallások dialógusa — The Dialogue of World Religions.
4. Béke, igazságosság és emberi jogok — Peace, Justice and Human Rights.

Az IARF teológiai sokrétősége nyilvánult meg a bizottságok tanulmányainak és a kongresszus tárgyalásának széles körű orientációjában, a teizmustól a humanizmusig. Közös, összefogó elvi alapot a vallás immanens tartalma képviselte: az emberben való hit, a szellem értéke, az ember- és világszolgálat, a szabadság. A kongresszus minden megnyilvánulásában élesen tükröződött a mának új szemlélete: a világ felé fordulás, az evilágiság, a humánus elmélyítése, az ember testi és szellemi gazdagítása, egyszóval a hagyományos teológia helyett antropológia, metafizikai spekuláció helyett a valóság keresése és az alapigazságoknak immanens síkon való állítása.

A kongresszus hitfelfogásunk alapján elemezte az alábbiakat:

Az ember és világa

A kongresszus érdeklődésének középpontjában az ember állott, akinek problematikája az 1. és 2. bizottság tanulmánya alapján került megvitatásra. Rólunk volt szó, az emberről, a fejlődés képességével és lehetőségével felruházott teremtményről, aki alkotó egyén és alkotó